

بانوان مشهدی فعال در عرصه رسانه از وضعیت کاری و دغدغه‌هایشان برای رفع مشکلات شهری می‌گویند

هیچ روزمان شبیه دیروز نیست

شهر

شهربانو

اشنبه

۱۷ مرداد ۱۴۰۰
۲۸ دی‌ماه ۱۴۴۲ شماره ۲۵۲

۴

عکس: ۱۳۳ شهرآرا

سال‌هاست که خودکار، دستگاه ضبط صدا و ذهنی پر از پرسش همراهان است. بارها و بارها به نشست‌های مطبوعاتی مختلف می‌رویم و همیشه پرسش‌هایی را در ذهنمان بالا و پایین می‌کنیم تا آن‌ها را به مسئولی که در دسترس مردم نیست، برسانیم و پاسخ درستی برای مطالبات بحقشان پیدا کنیم. چه روزها که ده‌ها بار برای پیگیری مطالبه‌ای گوشه‌ای تلفن را زمین گذاشته‌ایم و چه شب‌ها که از فکر و خیال مشکلات مردمی که در گزارش‌های میدانی هم صحبتشان می‌شویم، بیدار خوابی نکشیده‌ایم. دلمان می‌خواست و هنوز هم می‌خواهد همیشه خوش‌خبر باشیم، اما چه کنیم که گاهی نوشته‌ها تلخ می‌شود و دست ما هم برای نوشتن کند. خبرنگاری شغل بی‌حاشیه‌ای نیست. باید از حاشیه امن خود بیرون بزنیم و هر خطر حتی امانتی را به جان بخریم تا حلقه واسطی باشیم از نیم‌پنهان جامعه که مسئولان از اوضاع آن‌ها بی‌خبرند. در این گزارش، روایت‌هایی از بانوان خبرنگار و بانوانی که در این زمینه مدیریت را برعهده دارند می‌خوانیم.

سعیده آل ابراهیم

استفاده بیشتر از ظرفیت‌های بانوان خبرنگار

فائزة احمدی/سرپرست روزنامه همشهری خراسان رضوی

اوبامدرک تحصیلی کارشناسی روابط عمومی در گرایش رسانه، از سال ۸۵ به رسانه سلام می‌گوید. از همان ابتدای کار نیز وارد روزنامه همشهری می‌شود، همان جایی که حالا سرپرست آن است. هدفی که به عنوان یک فعال رسانه در همان گذشته نیز دنبال می‌کرد این بود که روزی نشان بدهد که می‌شود از صفر تا صد یک رسانه را بانوان اداره کنند. برای اینکه این هدف را محقق کند، مورد قضاوت هم قرار گرفت، اما اهمیت این موضوع برای او بیش از این‌ها بوده است و هست. «۸ سال خبرنگار بودم و بعد از آن مدیر شدم. به نظرم برای این شغل مرد وزن باید شم خبرنگاری داشته باشند تا بتوانند همه مشکلات آن‌را به جان بخرند.» «و علاوه بر اینکه به عنوان مدیرمسئول هفته‌نامه پایش شهر مانیز فعالیت می‌کند، معتقد است باینکه سرپرستی، مسئولیت‌های مختلفی را بر دوش افراد می‌گذارد، خبرنگاران بیشتر در معرض خطر و اهانت قرار می‌گیرند. من اسم مدیر را بر خودم نمی‌گذارم و هر چند سالی که سابقه کار داشته باشم، باز هم خودم را خبرنگار می‌دانم. سمت بعضی از مدیران در کشورمان ظاهر است، اما نوع کارشان سخت نیست و مانند خبرنگاران نیاز به کار میدانی ندارند.»

احمدی معتقد است بعد از پیروزی انقلاب در کشورمان، شاهد حضور بیشتر زنان در شغل خبرنگاری بودیم اما متأسفانه با وجود این، در کشور ما ۱۹ درصد سهم بانوان خبرنگار در رسانه‌هاست. «خبرنگاران جزو گروه‌هایی هستند که برای احقاق حقوقشان صنف منسجمی ندارند و بانوان خبرنگار در کشورمان با خلأهای حمایتی روبه‌رو هستند. می‌شود گفت که نه قانون‌گذار مطبوعاتی به

فکر احقاق حقوق ماست نه پیش کسوتان این عرصه. در واقع می‌توانیم بگوییم که ما گل به خودی می‌خوریم و مشکلات خبرنگاران زن همیشه بیش از خبرنگاران

مرد بوده است.» او به طور کلی در حوزه مربوط به خبرنگاران و عوامل مطبوعاتی دغدغه‌مند است. سرانجام می‌تواند با همکاری تعدادی از پیش‌کسوتان این حوزه، شرکت تعاونی صاحب رسانه را راه بیندازد تا بتوانند امکاناتی را برای این قشر همیشه در صحنه فراهم کنند. «در واقع در این شرکت تعاونی، خدمات آموزشی، رفاهی و تفریحی در کنار تشکلهای صنفی دیگر مانند بسیج رسانه و خانه مطبوعات ارائه می‌دهیم.»

احمدی یکی از چالش‌های خبرنگاری برای بانوان را در مشهد این می‌داند که بعضی از نهادها به خبرنگاران خانم اجازه ورود نمی‌دهند. او برای قبول سرپرستی روزنامه همشهری سختی زیادی می‌کشد و حتی خودش پیش قدم می‌شود و درخواست می‌دهد. «بانوان سخت‌کوش، پرتلاش و با انگیزه‌ای در حوزه خبر داریم که خیلی بهتر از مردان می‌توانند مدیریت داشته باشند، اما متأسفانه به آن اندازه‌ای که باید از ظرفیت بانوان خبرنگار استفاده نشده است. بانوان خبرنگار شاید محافظه‌کارانه عمل کنند، اما همواره جسارت پیگیری مشکلات مردم را دارند.»

